

Het Flatgebouw

Nikolai Dierold tuurde naar een leeg scherm op zijn laptop en zocht naar inspiratie. Het was niet de eerste keer dat het ‘writers block’ demonen zijn pad had gekruist. De titel had hij reeds ingetikt en een wat wazig plot voor een kortverhaal had hij de vorige nacht bedacht. Het eerste wat hij moest doen was een naam bedenken voor zijn hoofdpersonage. Niet zomaar een doordeweekse naam maar eentje die bleef hangen in het geheugen van de lezer. Nikolai zuchtte, liep naar een secretaire aan de andere kant van zijn werkkamer en haalde een blad uit een plastic mapje. Het was een lijst met namen en telefoonnummers van het bedrijf waar hij in een vroeger leven enkele jaren had gewerkt. Nikolai overliep de lijst, probeerde een reeks combinaties van voor- en achternamen en koos tenslotte voor Louis Kloeck, een naam die best kon passen bij zijn personage.

Nikolai Dierold was een schrijver op zijn retour. Hij had een succesje geboekt met zijn debuut, een roman over een man met een mentale afwijking waarvoor de naam nog moest uitgevonden worden. Zijn volgende manuscripten wekten nauwelijks enthousiasme bij zijn uitgever en kwamen op de hoge stapel afgewezen schrijfsels terecht. Nikolai probeerde het over een andere boeg te gooien. Hij besloot, in een euforisch moment, een boek met korte verhalen te schrijven, een genre waarin zijn talent zou bevestigd worden. Het viel serieus tegen.

Dierold staaarde naar de titel: ‘De Handelsreiziger’. Een titel met mogelijkheden, daarover bestond geen twijfel. Er was zelfs ooit een film over gemaakt, maar hij herinnerde zich geen enkele van de acteurs. Iemand die veel van huis is, beleeft af en toe eens wat. Maar op dat ogenblik had Dierold geen idee wat zo’n avontuur kon zijn. De cursor leek hem uit te dagen. Hij stond op, liep naar de kleine bar in de woonkamer en vulde een glas met een royale scheut whisky. Schrijvers werken beter in een lichte roes. Dat had hij al vaker gelezen in interviews van auteurs in de media.

Nikolai Dierold had het geld dat zijn geschrijf opbracht niet nodig. Integendeel, hij kon voor de rest van zijn leven op grote voet rentenieren. Enkele jaren geleden viel een erfenis hem zomaar in zijn schoot. Een tante, die een groot deel van haar leven in de States had gewoond en blijkbaar geen andere erfgenamen had, liet hem een klein fortuin na. Waar het geld vandaan kwam en waarom het bij hem terecht kwam was een

raadsel. Maar de notaris had hem bezworen dat alles legaal was verlopen en dat hij op beide oren kon slapen. Een maand later nam Dierold ontslag en kocht een luxueus appartement op de Antwerpse Linkeroever in een domein aan de oever van de Schelde. Vanuit zijn werkkamer had hij een mooie uitkijk op de gemeenschappelijke tuin. Alleen het flatgebouw, met twintig verdiepingen rechts van de tuin, hinderde het uitzicht. Hier zou hij zijn grote droom verwezenlijken: een boek schrijven dat hem zou inlijven in de rangen van de gevierde auteurs. Maar eerst moest Louis Kloeck een beklijvend avontuur beleven dat in het geheugen van de lezer zou blijven kleven.

De duisternis viel over de stad. De lampen in de lantaarnpalen floepten aan. Dierold zat nog altijd voor een leeg scherm. Misschien was een kort verhaal over een handelsreiziger toch niet zo'n goed idee. Het effect van de alcohol was bijna uitgewerkt en had geen druppel inspiratie opgeleverd. Schrijven is een eenzame bezigheid en Dierold ondervond het onaangename gevoel dat zijn muze elders aan het werk was. Hij keek door het raam. In de naburige flats waren de overgordijnen dichtgetrokken, behalve in eentje waar hij merkte dat een koppel een laat avondmaal aan het bereiden was. Dierold wendde zijn blik naar het flatgebouw. Hij verwonderde er zich over dat zo weinig ramen verlicht waren. Uit pure ergernis begon hij ze te tellen maar gaf het spoedig op omdat hij in de war geraakte met de verdiepingen. Het cursorstreepje bleef hem hardnekkig aanmoedigen tot actie. Tevergeefs, het kwam niet vanavond.

Dezelfde nacht kon Dierold de slaap niet vatten. Rond drie uur stond hij op en slofte naar zijn werkkamer. Beter een inspanning doen om een halve pagina te vullen dan uren liggen te piekeren. Terwijl zijn pc opstartte, keek hij naar buiten. In het flatgebouw waren de meeste lichten gedoofd, behalve een raam op de bovenste verdieping en een drietal ramen naast elkaar op een tussenverdieping. Hij kneep één oog dicht en begon de etages te tellen van bovenaf. Na twee pogingen wist hij dat de verlichte ramen zich op tiende verdieping bevonden. De twee rechtse waren geel verlicht maar het derde liet een licht blauwachtig schijnsel door. Het leek alsof het raam met ondoorzichtige blauwe folie was afgeplakt. Maar waarom, vroeg Dierold zich af. Waren die huurders gewoon nonchalant en lieten ze de elektriciteitsrekening zomaar oplopen? Of werkte daar iemand, de hele nacht door? Misschien was de verlichting ook aan overdag, maar dat kon hij niet uitmaken in daglicht. Was daar een appartement waar zich dingen afspeelden die het daglicht niet konden verdragen? Woonde er een dame die mannen ontving voor extreme seksspelletjes? Of valsmunters die de hele nacht door biljetten drukten? Een laboratorium voor de aanmaak van XTC kon ook tot de mogelijkheden behoren.

Dierold liet zijn fantasie op volle loop. Misschien kon hij beter

iets verzinnen over het flatgebouw voor zijn verhaal? Het kon spannend worden om hier een verhaal aan te breien. Tevreden sloot hij zijn pc af en slofte terug naar bed. Dierold hield zich voor het raam nauwkeurig in het oog te houden, al moest hij hiervoor een keer per nacht uit zijn bed.

De volgende dagen en weken kreeg het kort verhaal over de avontuurlijke handelsreiziger wat inhoud vorm. De oogst was karig, zo'n twintig bladzijden op één maand. Allemaal pagina's, geschreven tussen acht en negen 's morgens. Een periode waarin de hersenen de meeste creativiteit kunnen opwekken. Dierold had dat ergens gelezen in de wetenschappelijke bijlage van zijn krant. Hij was heilig overtuigd dat hier waarheid inzate want hij was zelf een bewijs van de theorie. In de tweede piek, rond drie uur in de namiddag, had hij minder vertrouwen, misschien omdat zijn middagdutje nogal uitliep.

Telkens voor het slapengaan, wierp hij een blik op het flatgebouw en zette een kruisje in een klein notitieboekje dat hij bij de hand hield, moest hem eens schitterende inval te binnen schieten, een mooi woord of zelfs een hele zin die hij dan kon gebruiken. Een boekje was nodig want een uur daarna was hij de geniale ingeving reeds vergeten. Hij liet nooit na, als hij 's nachts naar het toilet moest, een ommetje te maken langs zijn bureau om naar de verlichte ramen te kijken. Hij moest vaststellen dat het licht bleef branden zonder uitzondering. Dierold besloot een bezoekje te brengen. Misschien kon hij eens aanbellen bij de burelen op de verdieping maar daarvoor moest hij eerste een aanvaardbaar smoesje bedenken.

De week daarop gebeurde iets heel speciaals. Om tien uur op een donderdag viel de elektriciteit uit. Een ontploffing in een lokale transformator zette de ganse wijk in het donker. Zowel de straatverlichting, de lampen in de huizen en de huishoudtoestellen zaten zonder stroom. Dierold, die naar een programma op National Geographic zat te kijken, iets over, de meest dodelijke dieren op de planeet, zag dat hij de techniek faalde en ging op zoek naar een zaklamp die hij voor dergelijke ongemakken bewaarde. Hij keek nog even naar de ongewone duisternis buiten, nog vaagjes verlicht door een lage maan. Je kon er niet naast kijken. De drie ramen op de tiende verdieping hadden geen hinder van de stroompanne. Dierold krapte hevige op de zijkant van zijn hoofd.

'Eigenaardig. Hebben die bewoners soms een eigen generator? Of iets dat op batterijen werkte?' zei hij luidop.

Het waren zeker geen kaarsen, daarvoor was het licht te egaal.

De panne duurde een uurtje. Dierold had een kaartspelletje op zijn computer gespeeld, iets dat hem rustig maakte. Zijn batterij was nog voor dertig procent opgeladen, een onderschatting van wat de leverancier in zijn brochure had beloofd. De ganse tijd waren de ramen aan de overkant verlicht gebleven,

gevoed door een ander soort energie dan die uit een stopcontact. Nikolai was geïntrigeerd door het voorval. Hij kon toch niet de enige persoon geweest zijn die het fenomeen had opgemerkt? Maar met een verklaring was hij nog lang niet klaar.

Dierold maakte het voornemen een bezoekje te brengen aan het flatgebouw met de vreemde verdieping. In zijn bed dacht hij na over een strategie. Hij zou een brief meenemen en zagezegd op zoek gaan naar de bus van de imaginaire bestemming. Als het meezat had hij de zo naam van de bewoners. Als hij die had, kon hij misschien, onder een of ander voorwendsel, nog wat informatie inzamelen bij de burens. Dierold voelde zich even een detective die een spoor naar de dader had ontdekt.

De volgende dag wandelde hij traag voorbij het flatgebouw. Zijn nieuwsgierigheid deed hem op zijn stappen terugkeren. Een oudere vrouw met een minuscuul hondje kwam naar buiten en lachte vriendelijk. Dierold gaf een hoofdknikje. Hij zuchtte gelaten. Er was al één persoon die hem had gezien in de omgeving van het gebouw en hij was zijn onderzoek pas gestart. Hij duwde de glazen deur open en stapte in de hal. Twee zijmuren waren ingenomen door brievenbussen, op de derde hing een zilverkleurig, ingebouwd paneel met de bellen en naamplaatjes. Links en rechts waren twee toegangsdeuren met stickers 'A-B en C-D appartementen'. Nikolai keek naar buiten en probeerde beide deuren te openen. Ze waren op slot. Enkel de bewoners hadden een sleutel om het gebouw te betreden. Hij bedacht dat hij met een bewoner zou moeten binnenglippen om de liften te bereiken. Maar daarvoor had hij nog bedenktijd nodig.

Dierold overliep de namen. Uit de nummers op de brievenbussen kon hij niet uitmaken wie op welke verdieping woonde. Er waren nogal wat vreemd klinkende namen bij, misschien wel een vierde van het totaal aantal bewoners. Toen viel zijn oog op een plaatje dat niet paste bij de rest. Dierold las: 'STAR TRAVEL'. Een ongewone locatie voor een reisbureau, dacht hij. Het plaatje ernaast was blanco. Blijkbaar beschikte het agentschap over twee flats.

'Zoekt u iemand?' klonk het achter hem.

Nikolai schrok.

'Euh, ik zoek een familie Van Hogendorp.'

De man van middelbare leeftijd in een kleurig joggingpak fronste zijn wenkbrauwen.

'Van Hogendorp? Nooit van gehoord. En die zouden hier wonen?'

'Ik heb waarschijnlijk een verkeerd adres gekregen. Toch bedankt voor de hulp.'

'Het is hier de Esmoreitlaan. Residentie 'Habitat Interim'.

'Ach zo. Dan ben ik duidelijk in het verkeerde gebouw.'

Vooraleer de jogger iets kon antwoorden, verliet Dierold het gebouw. Hij was meer dan geërgerd. Dit was dan de tweede

persoon die hem kon herkennen. Toen hij langs de parking liep, viel zijn oog op een zwarte auto met geblindeerde ruiten. Vreemd genoeg was het merk hem totaal onbekend. Het was een soort auto waarmee VIP's werden vervoerd, filmacteurs of popsterren op weg naar hun concert.

Dierold besloot de zaak een paar dagen te laten rusten. Tot zijn gezicht in het geheugen van de twee bewoners wat vervaagd was. Aan een misdaadroman kon hij zich bij beter weten nooit wagen. Zijn detectivewerk was al bij de eerste onderzoeksdaad de mist ingegaan. Hij slaagde erin een paar pagina's vol te schrijven. Een eerste hoofdstukje waar hij best tevreden over was. Nikolai programmeerde een alarm op zijn radiowekker om drie uur in de nacht. Het was een regelrechte aanslag op zijn nachtrust maar hij moest weten of de ramen verlicht bleven. Dat was het geval. De weinige andere verlichte ramen bleven willekeurig verspreid over de verdiepingen. Overdag slenterde hij langs de parking. De zwarte auto was niet meer te bespeuren.

Dierold besloot twee volle weken later een volgende stap te wagen, op een donderdag toen het pijpenstelen regende. Verscholen onder een overmaatse zwarte paraplu stapte hij om vijf uur in de namiddag het flatgebouw binnen. De hal was verlaten. Hij had nagedacht over het tijdstip en besloot een uur te kiezen met veel heen en weer geloop. Het was een tijdstip waarop veel mensen van hun werk naar huis terugkeerden.

Lang moest hij niet wachten. Om tien over vijf zag hij een oudere dame met een hondje aan de leiband de deur openduwen. Het was dezelfde vrouw die hij twee weken terug had gezien.

'Hallo,' zei Dierold.

De vrouw keek op, monsterde de man van kop tot teen en lachte vriendelijk.

'Hoe heet uw hondje?'

'Pixie,' zei het vrouwtje met vertedering in haar stem.

'En hoe oud is hij?'

'Het is een zij,' verbeterde ze.

'Moet u naar boven?' voegde ze er aan toe.

'Het tiende,' gokte Dierold.

Het vrouwtje knikte, haalde een sleutel te voorschijn en opende, tot zijn opluchting de deur aan de linkerkant. Ze liepen beiden naar de lift. De digitale verdieping indicator wees '0'. Hij duwde op de liftknop. Lang moest hij niet wachten. Hij stapte in de lift en drukte op de toets van verdieping tien.

'Welke verdieping?'

'Drie,' antwoordde het vrouwtje.

Toen de lift stopte hadden de regendruppels op zijn paraplu een plasje gevormd.

Toen de deur een halve minuut later op de tiende verdieping open gleed, stak Dierold zijn kop naar buiten. Niemand te bespeuren. Hij stapte uit en keek om zich heen. Zijn hart klopte

in zijn keel. Als nu iemand moest buitenkomen had hij een probleem. Waarom had hij niet nagedacht over een smoesje? Dierold haalde diep adem en vermande zich. Hij kon altijd beweren dat hij een afspraakje had in het reisbureau. De gang waarin hij zich bevond telde vier deuren. Allemaal voorzien van een nummer op koperen plaatjes met zwarte, gegraveerde letters. En ze hadden kijkgaatjes. Hij liep haastig de gang door. Er was één deur met een extra plaatje. 'STAR TAVEL N.V.,' las hij. Boven de deur was een bewakingscamera bevestigd.

Dierold keek op zijn horloge. Op dit uur moesten reisbureaus nog open zijn.

'Nu of nooit,' zei Dierold binnensmonds en drukte op de bel.

Er was niet de minste reactie. Hij wachtte een halve minuut en stak zijn hand uit voor een twee poging toen de deur geruisloos open gleed.

'Komt u toch binnen, mijnheer Dierold.'

De bezoeker schrok zichtbaar. Hoe wisten die mensen daarbinnen zijn naam? Hij had geen afspraak gemaakt en de camera boven de deur kon onmogelijk door zijn kleren kijken. Nikolai vertrouwde het zaakje niet en week terug.

Toen gebeurde er iets heel vreemds. Het leek alsof een ander brein signalen zond naar zijn lichaam. Dierold kon nog denken en voelde angst maar een andere kracht had zich meester gemaakt van zijn lichaam. Hij was de controle over zijn spieren verloren. Zich verzetten was onmogelijk en hij moest, als gevangen door een mysterieuze trekstraal, de kamer inlopen. De paniek gierde door zijn hoofd.

'Wees maar niet bang. Wij mogen geen schade berokkenen aan menselijke wezens. Er zal u niets lichamelijk overkomen.'

De stem klonk een heel klein beetje artificieel alsof ze uit een gesofistikeerde computer afkomstig was. Het Nederlands was beschaafd en foutloos.

Dierold trachtte te begrijpen wat er met hem aan de hand was. Dit had niets van een flauwe grap. Was hier iemand die hem had gehypnotiseerd? Hij zette twee gedwongen stappen in de kamer. Hij keek rond. De kamer was helemaal leeg. Een ongewoon verschijnsel trok zijn aandacht. Op de vloer zag hij een perfecte cirkel waaruit damp opsteeg die oploste in de lucht, zoals stoom uit een fluitketel. Het leek meer op een overmaats deksel van een kuip met vloeibare stikstof, een recipiënt om sperma in te vriezen.

'Ik wil hier weg. Onmiddellijk. U kunt mij niet dwingen. Wie bent u eigenlijk? Is dit geen reisbureau? Wat is die rare toestand op de vloer?'

Dierold vuurde de vragen af op de onbekende bewoner. Hij begon nu hevig te zweten.

'Nikolai Dierold, u hebt per toeval een van onze

transportlocaties ontdekt. We kunnen u niet meer langer dulden in dit universum.'

'Ik begrijp u niet. Waar bent u? Waarom toont u zich niet?'

'Dat is niet nodig. Maar u mag best weten wat er met u zal gebeuren.'

Dierold was nu de wanhoop nabij. Hij zag zich hier niet levend uitkomen, wat die vreemde stem ook beweerde. Hij dacht aan het spreekwoord: 'curiosity kills the cat'.

'Wat u daar op de vloer ziet is de ingang van een wormgat. Een constructie van de derde generatie. Het vormt de toegang tot andere een parallelle wereld, triljarden lichtjaren hier vandaan en eentje uit een oneindige reeks. Ziet u, meneer Dierold, ons heelal is aan het uitdoven. De brandstof van onze sterren is opgebruikt. Straks is er bij ons niets dan leegte en duisternis. Niet bepaald een vrolijke toekomst. Maar wij beschikken over de technologie om te overleven en om een ander heelal te verkennen en te koloniseren.'

'Maar dat is... dat is onmogelijk, dat is sciencefiction.'

'Toch niet. Er bestaat geen enkele natuurwet die dit soort van reizen verbiedt. Wij staan miljarden jaren voor op jullie archaisch type van beschaving.'

'Maar waarom ik? Ik heb u niets misdaan.'

Dierold voelde de mest in zijn darmen vloeibaar worden.

'Ik, ik moet dringend naar het toilet...'

'Dat zal niet meer nodig zijn. Vaarwel Nikolai Dierold. Al dit wordt uit uw geheugen gewist. Het is tijd om te gaan.'

De onweerstaande kracht duwde hem in de richting van het wormgat. Dan verloor hij het contact met de vloer. Hij zweefde tot boven de cirkel en de levitatie werd opgeheven. Dierold zag nog een flits op zijn netvlies en viel naar beneden. Alles werd zwart.